

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

2. fejezet

Ellencsapás

Egyik lépés törte meg az érdes talaj sima felületét a másik után, egy iszonyatosan gyors, ám egy sportolót is megszégyenítően kitartó ütemben. Nem tudta, már mióta szelte ekképpen a neki jutó vastag, zömök sávot, ahogy azt sem, hányadik körnél jár.

Két hónap még normál esetben sem egy rövid időtartam, ám James számára oly hosszú volt, akár az örökkévalóság. Sosem gondolta, hogy könnyű dolga lesz attól kezdve, hogy bejutott a seregbe, hát még az elitek elitjének kiképzőtáborában nem, gyorsított képzésem. Azt mely évekbe telne egy kimagasló képességű fiatalnak, neki hetek alatt kellett elsajátítania. Ennyi idő alatt kellett megtanulnia oly pontosan lőni, akár egy Ügynök, s oly bátran harcolni, akár egy CSK vezér.

Az utolsó vizsga, a végső próbatétel sem állt másból, mint ezek ötvözéséből, valamint a harmadik tényezőből, a lopakodás művészetéből. Holnap ilyenkor egy mesterlövészpuskával a kezében elindul majd a szomszédos, buja növényzet által fedett, s roppant vadak által környékezett mezőkre, hogy egy tár kábító-lövedékkel boldoguljon valamennyi társa ellen. Mindenki, mindenki ellen alapelve.

Ám ő mégsem emiatt izgult, ahogyan semmi másért sem.

A katonává válás negyedik, s a többihez hasonlóan nélkülözhetetlen velejárója az erőnlét, méghozzá a Pokolugróknál egy, már szinte emberfeletti szintű. Társaival ellentétben, kik ezalatt a kaszányákban pihennek, ő tudta, hogy ugyanolyan fáradtnak és túlhaszsoltnak kell lennie a holnapi napon, akár csak az eddigieken, ha győzni szeretne – bár a javarészt már mennyiségi alapú átszervezésnek köszönhetően már enyhültek a szabályok, s a felső tíz százalékot átengedik a viadal vitathatatlan nyertese helyett, ő nem elégszik meg kevesebbel. S a kimerültséget azért választotta szövetségesének, mert olyankor nem gondolkozik az ember.

Ösztönösen cselekszik, a legbelső késztetése vezérlik, akár az állatokat, kik odaát a túlélésért küzdenek. S azok nagyon is életben vannak odaát, remekül boldogulnak a mindent folytonosan megkérdőjelező, és szinte percenként folytonosan átformáló logika nélkül. Neki is pontosan erre van szüksége a diadal érdekében.

Gondolkodás nélkül fejbe találni mindent, melyet még a legkisebb mértékben is embernek vél. Hisz jól tudja, a többiek álcájában s az övében mindenképpen lesz egy közös pont: még ha két centiről bámulod sem véled embernek, ki megbújik az álca mögött, nem teljes egészében.

Éppen ezért a leggyakoribb hiba az itt elbukóknál az, – itt nincs második lehetőség, a Pusztítók kiképzőtáborába való bejutás olyan lehetőség, mely csak egyszer adódik meg az életben, bár ahogy haladnak a reformok, hamarosan tán lehetséges lesz – hogy már észrevettek valamit, de koránt sem biztosak benne. S addig nem akarnak lőni, még teljes mértékben meg nem bizonyosodtak efelől, nehogy elpazarolják az értékes lőszert. Ám, míg ők kétségek közepette méregetik az általuk kiszúrt valamit... bamm, örökre szertefoszlott éltük egy hatalmas lehetősége.

Miközben James egyre csak elmélkedett, sorra róva a köröket, valami félbe szakította a csendet, valami, mely mindenkit nyomban megállásra késztetett. A két férfi, ki Jameshez hasonlóan vélekedett a holnapi próbatételt illetően, most hozzá hasonlóan torpant meg a salakon – az ember azt hinné, mostanra már más futófelület is létezik, mely még jobbnak is bizonyul ezen kavicsos talajnál. De a hadsereget ezen

létfontosságú téren oroszos egyszerűség jellemzi, mely jót tesz a költségvetésnek. Több jut az amerikai irányzatot képviselő flottának, mely istentelen összegeket költ mindenre, mi képes száz méternél magasabban is elhagyni a földet, de a kézenfekvőt szinte sohasem veszi észre. Úgy tűnik, a világ nemzeteinek egyesülése sosem ment végbe teljes egészében. A világ nemzetei közt teljes mértékű együttműködés van ugyan, ám az akkori felek kultúrája még nagyon is elüt egymástól.

Persze nem gond ez, hisz mindez a szabad világ lényege.

- Sorakozó! – törte meg az egyik kiképzőtiszt érdes hangja a csendet, az alig egy lélegzetvételyire megálló hősünket ismételten mozgásra készítve. Kinek lábai eleinte sehogyan sem akartak engedelmeskedni a kimerítő vágtnak köszönhetően, melyet szokás szerint a tűző napon végzett, de csakhamar megemberelte magát. Léptein bár látszott izmainak heves fájdalma, valamint az iszonyatos igénybevétel rövidtávon nem túl jótékony hatása, de mégis elsőnek ért oda a futók közül. Már haptákban állva a szálfá őrmester előtt, ki egy gyűrött papírlapot tartott a kezében – az oroszos egyszerűség újabb megnyilvánulása volt mindez.

- Uraim, mint tudják, amíg önök idekint futkároznak, háború dúl odakint – kezdte a férfi keményen, akárcsak bárki más tenné a helyében. Aki nem bírja a folytonos ordítást, a kemény meneteléseket és a gyakori fizikai fenyegetéseket, az még mehet katonának, ha annyira szeretne, de Pusztítónak semmiképpen sem. – Egyszerűen felvázolva az admirális által kétszázhetven oldalban felvázolt helyzetet: a nyulak futnak, a katonák harcolnak – ekkor farkastekintettel nézett végig a soron, majd úgy üvöltött, ahogyan azt egy sakál cselekedné, mikor a saját hangjával próbálja beszakítani a környezetében tartózkodók dobhártyáit. – Mik maguk?!

- Katonák! – üvöltötte vissza az egész szakasz, még az ötvenes évei elején járó tábornokból lett őrmesternél – a ranglétra egy kétirányú ösvény – is sokkalta erősebb tónussal, James fiatalos hangjával az élen, mely zene volt a férfi füleinek.

- Azok ám! Ezért is mennek a frontvonalra... már aki. Mivel Haigen admirális már megint fel akarja robbantani a fél galaxist, – neki ez a „Lángtenger” hadművelet valahogy nem tetszik az alapján, melyet a madarak a fülébe csicseregtek tegnap este – rövidre zárjuk az önök kiképzését! – ekkor mintha valamennyi katonában megállt volna az ütő egy pillanatig, még a porosz fegyelem ellenére is kidülledtek szemeik, s egyikük még az elméjébe hasító kérdés feltételét sem tudta megállni.

- De mi lesz az utolsó vizsgával, uram? – hangjában mintha egy csöpp félelem tükröződött volna a pillanat hevében. Nem mindennapi dolog az, hogy valaki ily rettenetes módon vágjon közbe az őrmester szavába, még ha annak pillanatnyi hatásszünetébe is. Többek között azért sem, mert a férfi reakciója sem szokott mindennapi lenni.

- Elmarad, a hajójuk még ma elindul és Alexander köztudottan nem szed fel a kapun át potyautasokat – bár normál esetben menten felgáncsolta volna a fiatal, hogy a fogát is a talajra repíthesse egy jól irányzott rúgással, most mégis eltekintett ettől. Hisz tudott valamit, amit a férfi nem: a listán szereplő neveket. – Ezért az öt ember, aki onnan diadalittasan menetelt volna a végzetébe, most innen fog, ugyanis

az eddig elért eredményeik alapján rostáltuk ki őket. A kezemben tartott lista történetesen tartalmazza a neveiket – öt név észben tartása a lehetlennel határos feladat egy olyan ember számára, aki képes volt elhagyni a szakaszát egy esőerdőben. Tán ezért is fokozták le őrmesterré.

Minden esetre a hozzáállása és módszerei ezen mentális hiányossága ellenére is a merő tökéletesség megtestesítőjévé teszik a feladat szempontjából.

S miközben a szálfá tiszt elkezdte sorolni a neveket, mindenki nagyot nyelt, – hisz senki sem számított rá, hogy épp ez alapján dől majd el egész hátralevő életük – mindenki, egy kivételével. James sokat edzett, állatként hajtott, kizárt, hogy ne legyen köztük. Csupán egyetlen csalódás érte, az első név hangzatán: nem a csúcsról jutott be. S nem is a második helyről, mint az tudatosult benne.

Ám ekkor még valami felötlött neki.

Ha bekerül, a hallottak alapján a testvére, Alexander Haigen hajójára kerül majd, az Artemisre. Tehát ő fogja felügyelni minden egyes bevetését és megtervezni minden egyes mozzanatát, de akkor mit ért el...

- James Vega – hagyta el a számára oly kedves név az őrmester bűzös száját, ötödikként. A leges legalján az elitek elitjének tégelyében, de ez immár egy csöppet sem érdekelte. Ahogy az sem, hogy Alex parancsnoksága alatt áll majd, ahogyan bármi más sem. Csupán a neve hangzatán rátörő kisebb extázis járta át elméjét, az itt töltött hónapok folyamán először a pusztá öröme volt minden.

Bármennyire is fáradt volt, izzadt, s túlhajszott, oly magasra ugrott, mint még soha életében. Álma végtére is beteljesedett, harcolhat a családjá és otthona emlékéért. Segédkezhet benne, hogy tettéért az Ori – mostanra már beigazolódott Taylor kapitány sejtése – többszörösen is megfizessen. Bár jóllehet, részben bátyjának köszönhette mindezt, mégis a saját érdemének tekintette, teljes egészében. Elvégre Alex csak a lehetőséget adta meg neki, testvéri viszonyuk utolsó holt szikrájaképp, onnantól már rajta áll minden. Akár el is bukhatott volna, mint a másik negyvennégy ember. Vagy meg is halhatott volna, ahhoz a szerencsétlenhez hasonlóan, ki egyszer csak összeesett futás közben, s a mai napig nem tudni, hogy mi történt vele.

De mégis megcsinálta, ha hátulról is, a legjobb öt közé került, ezzel egyenes útra kelhetett a Pusztítók közé. S jóllehet, nem tudja, mi vár rá az Artemis fedélzetén:

Ő készen áll rá, bármi is történjék.

Egy nappal később:

Khaleesh. A galaxis negyedik legnépesebb világa, legalábbis az volt, amíg az a bizonyos dolog... maga az Ori meg nem történt vele. A korábban étellel teli, a magasból csak úgy burjánzó planéta most fekete hamufellegekbe burkolószik, s hatalmas óceánjai helyett tűzvihar tombol talaján. Milliárdok hamvait koronázva.

- *Ezért még megfizetnek* – mormogta O'Neill ezredes gondolatai közt, akárcsak egy imát. S abban biztos volt, hogy ezen mondat sokkal többször hagyta el száját a mai nap folyamán, mint bármily, Istenhez intézett felelt vagy kérelem. S meglehet, jómaga Amarek világán nevelkedett, valamint csak hallomásból és néhány mókás sorozatból

ismerte e helyet, majdnem a szíve is belehasadt a látványba, mikor kipillantott az öltöző vaskos üvegablakán, szembesülve a mértéktelen pusztítással.

Az űrben végbemenő vérontás már csak hab volt a tortán, mely egyre inkább tetézte elszörnyedtét. Akárcsak az egyre záporozó plazmalyalábok sebesen cikázó tengerén délcegen úszó nexus látványa, mely tőlük alig néhány kilométerre küszködött végzetével. Az hatalmas Ori csatahajók ösztüze csak egy dolog volt, olyasféle, melyet még elkerülhettek, ha kellő ügyességgel manővereznek. Viszont a Khaleesh hamu fedte pusztáiról érkező, kékesen izzó lövéseket már lehetetlenség volt kijátszani bármely pilótának, amennyiben nem akarja belemanőverezni hajóját a sárgás plazmaözönbe. Ám ezen hajó navigációs tisztje pontosan ezt tette.

Nem tellett többé néhány röpké másodpercnél és a több mint ezernyolcszáz méter hosszú hajótest úgy hasadt szét a felé sebesen közelítő, ötszáz méterrel hosszabb hadihajók ösztüzében, mintha csak egy könnyed pálca lenne. S O'Neill behunyta szemeit, mikor a roppant cirkáló főreaktora megadta magát, és egy vakító villanás következett. Hamar felnyitotta ugyan kék szemeit, de akkorra már csak izzó roncsok, s darabokra szakadt holttestek sodródtak céltalanul az űrben.

- Ezredes? – törte meg James fiatalos hangja a csendet, ki a harcedzett veterán szolid bólintása után már férfiként, s nem parasztfiúként lépett be a helyiségbe. A kiképzés megtette a hatását, legalábbis ő még ezt hitte. A java csak most következett. – James Vega – nyújtotta jobbát a negyven éves férfinak, kinek barna haját számos helyen ősz hajszálak törték meg. Frizurájáról pedig az egyszerű, „*minden héten helyrefozom, úgy nagyjából*” elv árulkodott.

- Áh, az ötödik – markolta meg jó erősen kezét, nem rossz szándékból, vagy azért, mert nem tudta az új tag nevét. Egyszerűen csak nem értett egyet a döntéssel.

- Legalább bent vagyok, ezt nem sokan mondhatnák el magukról, uram.

- Nem véletlenül – rázta a fejét az ezredes, s csak egyetlen mondat járta át elméjét, de az oly hevesen, hogy tisztán látszott még szemei tükrében is: *Friss hús*.

- Már megbocsásson, uram. De arra céloz, hogy nem ütöm meg a mércét? Maga szerint nem vagyok méltó erre csak azért, mert... – James sosem volt az a konfliktuskereső ember, (s nem tudhatta, de éppenséggel az ezredes sem) de ezt úgy élte meg, mintha hátba döfte volna egy Raz'gul, egy biotikusan felerősített faj a halálból visszatért képviselője. Olyan ez, mint amikor az ember éveken dolgozik valamiért, aztán egyszer csak jön egy másik, s a diadal pillanatában elragadja tőle.

- Itt nem a mérce a lényeg – eközben O'Neill kimutatott az ablakon, egyenesen az űrben zajló ádáz csata felé. Melynek az innen belátható, parányi részén is egyik lángfelhő érte a másikat, melyek hol egy Ori, hol egy Tau'ri hajó széthasadtát takarták. – Látja ezt? Mi egyenesen a közepébe tartunk. Pusztítónak lenni nem érdem, hanem egy jegy magába a pokolba. Odakint nem számít, hogy készen állsz vagy sem, ott egyszerűen meghalsz. Ha nem lenne háború, nem hullana az egyik emberem a másik után, én szívesen látnám a csapatomban. De az a helyzet, hogy ezt még az első is nagy eséllyel az utolsó bevetéseként találná, nem hogy maga, az ötödik.

- Majd meglátjuk, „*uram*” – felelte James ökölbe szorított kézzel, bántóan hangoztatva a szót. Ő mostantól a csapat tagja, s ezt senki, még a nagy Samuel

O'Neill sem tagadhatja meg tőle. Egy átlagos parancsnok most szó nélkül elrendezte volna az újoncot, megszabadítva egy-két becses fogától. De O'Neill más, nem az elvek vagy a kölcsönös tisztelet, s az ócska szabályzat mentén cselekedett.

- Tudja mit, James. Ha megéli a következő huszonnégy órát, akkor én leszek az első, aki elismeri a teljes jogú helyét a csapatban, aztán meghívom egy sörre. De ha nem... nos, akkor másvalakit hívok meg egy sörre, ez a program marad.

- Életem legkönnyebb győzelme – felelte James magabiztosan, elvégre ő semmiképp sem veszíthet. *Ha meghal, mit ér a teljes jogú tagsággal?* – Mellesleg mikor lesz az eligazítás? Azt mondták, hogy maga tudni fo...

- Óh, nos, az elkezdődik úgy... – ekkor az ezredes maga elé emelte karját, hogy leolvashassa az időt karórája digitális kijelzőjéről, majd James meglepetten figyelte a férfi száján hirtelen támadó, kínos szájmozdulatot – ...öt perce. Jobb, ha elindulunk.

Az ezredesnek könnyű volt, ő már teljesen felkészülten, talpig fekte katonai ruházatában állt előtte, miközben annyi fegyvert aggatott magára, amennyivel még éppen csak tudna hozni egy gepárd tempóját, ha túlzottan felforrósodna alattuk a talaj, ami felfog, ebben nem kételkedett. James pedig már felöltözött ugyan, de a felszerelése több szempontból is hiányos volt. Volt ugyan élelme, elsősegély csomagja, s minden egyéb dolga, csak épp fegyvere nem.

Éppen ezért felkapta az egyik fegyverszekerény oldalán sorakozó, zömök géppuskák egyikét, melyet formája alapján gyorsnak és hatékonynak tekintett, ám még az életében nem látott. Ahogyan a jókora helyiségben sorakozó fegyverek egyikét sem. Nem a Pörölyosztatok szabvány fegyverzetének képviselői voltak ezek, melyek használatára oly alaposan kiképezték, hanem azoknál sokkalta halálosabb csúzlík.

Azzal nem jársz jól – mindössze ezt lehetett leolvasni az ezredes arcáról, mikor meglátta a jelenetet, azzal a fegyverrel még ember nem verekedte ki magát élve a harcmezőről, nem véletlenül.

- ...ha kinéznek az ablakokon, láthatják, mi történik odakint, ezek halnak meg az űrvédelem és a védők sokaságának köszönhetően – a két férfi épp a kellős közepén érkezett mindennek. *Tökéletes, tehát már véget ért a sablonos üdvözlés és a magasztos lelkesítő szöveget, Bailey most fog rátérni a lényegre* – gondolta magában az ezredes. – De ez csak néhány cirkáló, melyek minket kísérek. Ők azért küzdenek, hullnak, akár a legyek, hogy önök véghezvihessék a lehetetlent.

- Mint mindig – súgta az egyik, számára teljesen ismeretlen katona James fülébe.

- Az orbitális bombázás és a lakosság kiirtásának ellenére az Ori jól beásta magát. Khaleesht több száz űrvédelmi löveg őrzi, melyeket egyetlen pajzsgenerátor véd – ekkor Bailey lenyomott valamit a mellette álló terminálon, majd a tűz szabdalta planéta öt méteresre kicsinyítve rajzolódott ki hőseink előtt. – A hely nagyrészt a föld alatt húzódik, de az ügynökség hírszerzői szerint egy kis csapat a felső szintekről szabotálhatja a létesítményt. De nem lesz könnyű dolguk uraim, sőt, pokoli nehéz feladat lesz. Szívesen sorolnám, hogy mivel őrzik, de nem tudjuk, csak azt, hogy önök közül sokan nem térnek majd haza, túl sokan is. Azonban a küldetés létfontosságú a

rendszer visszafoglalásához, amely a Haigen admirális által felvázolt Lángtenger hadművelet első, s egyben kulcsfontosságú lépése.

- *Már megint ő...* – visszhangzott James gondolataiban.

- Hogy tömören fogalmazzak, ha elveszítjük ezt a csatát, lemondhatunk erről a galaxisról. A rendszer szélén több mint nyolcszáz csatahajónk vesztegel, a nap minden percében készen állva az elkerülhetetlenre. És ne feledjék, azok a hajók mindenképpen megindulnak, akár önök szabotálták a generátort, akár nem. Amennyiben a küldetés kudarcba fullad, az űrvédelmi lövegek még azelőtt szétszedik őket, hogy egyáltalán esélyük lenne a közel háromszoros túlerőben lévő Ori flotta semlegesítésére.

- *Annyi ellen nincs esélyük, odahaza sem volt másképpen* – hasított keresztül fájdalmasan a tudat a férfi elméjében. Ha az Ordenon elveszet kétszeres túlerő ellen, akkor a bevetés értelmetlen, s a csata kezdettől fogva kudarcra ítéltetett.

- Mindazonáltal, uraim, én nem fogok hazudni önöknek, ahogyan bárki más tenné. Még soha, senki sem foglalt el egy pajzs által védett világot ilyen iszonyatos túlerő ellenében. A tény, hogy mi mégis megpróbáljuk, az admirális merő kétségbeeséséből fakad. Ugyanis, miközben beszélünk, az egész Birodalom ostrom alatt áll. Az egész itt kezdődött, a Tartarus galaxisban, az Ori felbukkanásával. Két órára rá megszakadt a kapcsolat Atlantisszal a Pegazuson – a galaxis újbóli kolonizálása céljából már százötven éve visszavitték, hogy könnyebben felügyelhessék a folyamatot. – Mint kiderült, több ezer új típusú kaptárhajó tört az ottaniakra. És még aznap este ugyanez történt az – az idő közben szintén kolonizált – Idán, ám ott az eddig is velünk hadakozó felek közé érkezett új ellenfél, az általunk már jól ismert Goa'uld billentette a javukra a háború mérlegét. Két órával később már a teljes Birodalmi Flottát riadóztatták, és több mint ötezer cirkálót gyűjtöttek mindhárom frontvonal egyidejű megsegítésére. A terv szerint elindultak ugyan...

- *Akkor mégis hová tűntek? Hónapok teltek már el azóta...*

-...de az utolsó pillanatban visszahívták, amikor megszakadt minden kapcsolat a Földdel. Később kiderült, a rendszerbe egy évtizedekkel ezelőtt megismert, technológiailag rendkívül fejlett faj, az Aschan indított megsemmisítő erejű támadást. Attól a naptól nem hallottunk hírt fajunk szülővilágáról, már nem volt ott, mikor a flottánk megérkezett. És tekintve, hogy az ellenséges hajóhad akkorra már a környező rendszerek ostromlására indult, a megsegítésre sem számíthatunk. Sőt, a mai napra már ők sem bírnak az ellenséggel.

- *Négy egyidejű támadás, a régi ellenfelek által. Ez nem lehet véletlen...*

- A helyzetből adódóan nem meglepő, hogy az admirális szerint ez a háború már megnyerhetetlen. De a Császár mégis a harc mellett döntött, tudta, hogy a menekülés nem megoldás, valamint elsőként feltételezte a támadó felek közti kapcsolatot. De az, hogy mi történik odaát már nem a mi dolgunk. Ott más flották, más seregek és más hősök harcolnak, nekünk csak egyetlen teendőnk hagyva, az Orit. Mutassuk meg, hogy mi igaz harcosok, tau'rik vagyunk, akik soha, még a halál torkában sem ingnak meg! Mutass... – Bailey még bizonyára egy örökkévalóságon át folytatta volna beszédét,

ám a szirénák hangos morajlása, s jellegzetes, vörös fények félbeszakították mindezt.

Bármilyen is folyt odakint, a halál egyre kavargó mezején, eljött a Pokolugrók ideje.

- Minden Pöröly osztag azonnal fáradjon a számára kijelölt csapatszállítóba! Ismétlem, mint minden Pöröly osztag azonnal fáradjon a számára kijelölt csapatszállítóba. Ez nem gyakorlat! Ismétlem, ez nem gyakorlat! – harsogott tova szüntelenül az Artemis roppant hajótestének valamennyi helyiségében és folyosóján. S miközben a közel nyolcvan harcedzett férfi és nő lóhalálában záporozó lépteikkel próbáltak eleget tenni a parancsnak, a többiek csak egyetlen dologban reménykedtek:

Hogy véghezvigyék a lehetetlent.

De volt egy, ki még nem jutott el ezen reménységéig. Az ember, ki tudta ugyan, hogy mi minden forog kockán, s mi van az alig nyolcvan Pokolugró kezében, de mégsem értük aggódott. Az odajutás ugyanis egy másik, szintén kulcsfontosságú tényezője volt a pajzsgenerátor semlegesítésének – ugyan a csapatszállítóba hívták már a kérdéses személyeket, de csak azért, mert megközelítették, s nem elérték az indítási pontot. Ennek terhe teljes egészében a hajó kapitánya, s egyben az egész akció vezetője, Alexander Haigen admirális zömök vállain nyugodott.

- Elvesztettük a Prominancet! – kiáltotta az első tiszt kétségbeesetten, egy újabb kísérőhajó, nevezetesen a már csak kevéske rendelkezésre álló nexus egyike adta fel a harcot. Elporladva pusztító plazmarenetegben. Alex egy pillanatra belerázkódott a hírbe, s a megannyi elvesztett lélek ismeretébe. Sok hajót vesztek, hogy eljuthassanak ideig, a siker küszöbéig, túl sokat is, hogy feladhassák.

- Minden energiát a hagyományos hajtóművekbe! Átvágunk rajtuk akár csak egy lándzsa tenné az ellenség vértjén át – tekintve, hogy az Ori flotta minden oldalról egyenletesen próbálja védeni a bolygót, s csak néhány tucat hajó vált ki az alakzatból, hogy feltartóztassa őket, ez valóban egy illó hasonlat volt.

S miközben a megmaradt, maroknyi csillaghajó mind sebesebben suhant végzete felé, az admirális az előtte sorakozó délceg csillaghajók felé emelte tekintetét. A zömök Ori rombolók sokaságára, melyek kétezer-ötszáz méteres hosszukkal, s hosszú, ám mégis valamelyest zömök hajótestükkel ékeskedtek az űrben.

A roppant hadihajók burkolata olyan volt, akár a négyszáz évvel ezelőtt használt elődjéé, de már koránt sem volt oly védtelen főreaktora, s sokkalta halálosabb fegyverzetet kapott annál.

Az erőteljes főlöveg és a kicsiny, de halálos plazmalövegek helyett ormótlan ágyúk szabdalták lekerekített törzsét, különböző méretűek voltak, ám azonos rendeltetéssel, s jellemzőkkel rendelkeztek. Olyanok voltak, akár az egykoron Destiny nevezetűn találhatóak felújított, sokkalta gyilkosabb változatai lennének. Ám hiába az elsöprő tűzerő, és a roppant hajótest, ha egy sokkalta nagyobb ragadozó is tartózkodik a harctéren, melyek csak az Artemisként emlegetnek.

- Össztűz! – harsogta Haigen admirális mély hangon, melyet a T2-es lövegek iszonyatos moraja követett. A fegyvereké, melyek a mai csúcstechnikát képviselték, s

oly rettenetes pusztítás véghezvitelére képesek, melyet még az Ori hajók elhárító mezeje sem tud felfogni, nem teljes egészében.

A terv egyetlen hátránya a mennyiségben rejtett, az Artemis sortüze könnyű szerrel szelte darabokra az útjába kerülő két rombolót, melyek helyében az simán átmehet majd, ám senki sem gondolt a többire.

A roppant devastator előtt haladó 304-esek egyike úgy hasadt jókora, izzó darabokra az egyik burkolatába hasító, sárgás plazmalyaláb által, mintha csak egy papírsárkány roskadt volna össze a heves tűzviharban. Bár négyszáz éve képtelenség lett volna nélküle megnyerni a másodikat, most már elavult ócskavasként szerepel a harmadik Ori háborúban. Hisz mindkét félnek akadnak már jóval nagyobb, erőteljesebb konstrukciói az akkoriaknál. Akárcsak az Artemisz, melynek pajzsán úgy mállott semmivé az egyenesen felé sodródó 304-es valamennyi maradványa, mintha ott sem lett volna. Mondhatni, mindez meg sem kottyant a legalább ötezer méter hosszú Góliátnak. S ezen felül ott voltak a nexusok is.

A cirkálók, melyek az elmúlt két évszázad folyamán átvették az öreg hajótípus szerepét a harcmezőn, teljes jogúan a flotta gerincét alkotva. Lándzsás tervezésük, s a mostani felekhez viszonyítottan kis méretüknek köszönhetően a lehetetlennel határos feladat eltalálni őket, ráadásul az OTL löveg, s a többi halálos erejű fegyvere bőven elég tüzérvél ruházza fel ahhoz, hogy bármely ellenséges hajóval könnyedén végezhesen.

Magához a régi modellhez képest, – melyeket még a Drák háborúban használtak, mint például a Mercillest – azonban már átment néhány szembetűnő változáson a hajótest. Az elülső rész alsó felére egy fegyverplatformot szereltek, mely a torpedóktól kezdve az egyszerű plazmalövegekig, minden szükséges fegyverrel ellátja a hajót, melyre valaha is szüksége lehet egy-egy behemóttal szemben. Ráadásul maga a platform egyenes, az alsó részénél a vetőcsöveknek köszönhetően hátrafelé megtört szerkezete a középső résznél két irányban is 90°-os szögben mozgatható. Szükség esetén áramvonalasabbá téve a hajót, valamint egy lecsapni készülő sasként tetszelegve leszállás közben, mely az elülső részén kapaszkodott meg a hajónak.

Ugyanis a Nexus osztály képviselői a mozgatható platformnak, s a hátsó részre szerelt, nagyméretű leszállókarmoknak köszönhetően még a leszállás korábban távoli ábrándként tetszelgő feladatára is képes. Az utolsó szembe tűnő újítás a középső összekötőrészt szerelt dokkoló karmok, melyek lehetővé teszik nyolc scarab osztályú felderítőhajó egyidejű szállítását. Ezzel egy mozgó űrkikötő, s csillagközi összekötő-állomás szerepét kölcsönözve a hajónak hosszú távú felderítő utaknál.

A háromszorosára erősített pajzsgenerátorok az utolsó megemlítendő változtatás.

Miközben az Artemis megkezdte az előtte sorakozó hajókon való átrohanást, az egyik kísérőhajó, nevezetesen az utolsó megmaradt nexus cirkáló kénytelen szembenézni az előtte tornyosuló Ori rombolóval, melynek kapitánya, már nem mert Haigen személyi halálosztójának az útjába kerülni, de szívesen vállalkozott ezen csatahajó megsemmisítésére, hamar ádáz párbajba bonyolódva vele.

De hiába zúdította rá ádáz fegyverzetének teljes tárházát, a sárgásan izzó, kisebb-nagyobb plazmalyalábok többsége csak elsuhant a soványka hajó körül, s mi célba talált sem okozott számottevő kárt. Nem úgy, mint a monstrum főlövege, melynek vörösösen izzó fénysugara úgy vágta át az ellensége hajó pajzsát, mintha az ott sem lett volna, egyenest annak barnás burka felé törve.

Miközben az Ori romboló törzsén büszkén sorakozó ágyúk sorra adták le utolsó elkeseredett lövéseiket, a negyedik másodperc is a végéhez közeledett. Ám közel sem akart abbamaradni az utolsó, végzetes pillanatig. A másodpercig, melyben a lézer egy eszméletlenül forró kés módjára szelte át burkának fémes ötvözetét, éles szögben közelítve a monstrum főreaktora felé. Meg sem állva odáig, épp a katasztrofális erejű robbanás pillanatában abbamaradva, melynek narancssárgás lángjai, s roppant lökeshulláma egy insta alatt vetette szét a délceg hajótestet.

Megnyílt az út a rettegett cirkáló számára is.

Legalábbis megnyílt volna, ám a következő pillanatban közbe szólt a sors keze, jobban mondva Khaleesh védőinek veszedelmes ágyútüze. Az Ori űrvédelmi löveg egyenesen a már meggyengült pajzsokkal rendelkező csillaghajó hídjába csapódott, keresztülfúrva annak fedélzetét. Egy darabig a nexus élettelenül, legbelül koromsötéten sodródott az űr hidegében, majd a számítógépekbe táplált önmegsemmisítő mechanizmus azonnal izzó roncsdarabokra vetette.

Mivel a híd nélkül ez lehetetlen lett volna önerőből kivitelezni, minderről bizonyára a replikátorok tehettek.

Ők csak egyszerű gépek voltak, azt tették, mire programozták őket. Egy csöppet sem borzongtak bele a tudatba, hogy az imént hétezer bátor űrmatrózzal végeztek. Csak a beléjük táplált heves irányelv visszhangzott nanitjaikban, miszerint az ellenség semmiképp sem kerítheti kézhez a Flotta hajóinak bármelyikét sem. S meg kell hagyni, ha ők nem lépnek közbe, a Birodalom minden titka az Ori árgus füleibe jutott volna, végleg eldöntve ezen kezdettől fogva esélytelen háború sorsát.

- Pajzsok 20%-on! – csattant fel az egyik tiszt idegesen. Mostanra már átértek ugyan az ellenség blokádján, de halálos veszedelemként sújtja őket a bolygópajzsok köszönhetően még kiiktathatatlan űrvédelem gyilkos tüze. Haigen jól sejtette, már az első pillanattól kezdve: ha ténylegesen célba akarják juttatni a Pörölyöket, nem lesz visszaút, legalábbis az Artemis legénysége számára biztosan nem.

Eközben a tíz Pöröly osztag egyikének – méghozzá Samuel O'Neill osztagában – keskeny, könnyen manőverezhető szállítójárművében még a szokásos bevetés előtti hangulatnál is pocsékabb uralkodott. A heves rázkódásból, s a körülöttük zajló ádáz csata, egyre csak halkuló morájából tudták, hogy mi történik körülöttük. Érezték, hogy az érkezésük után valamennyien magukra maradnak odaát, egyedül dacolva az iszonyatos túlerővel. Tehát mindenképp lesznek veszteségek.

- Uraim, – törte meg az ezredes mély hangja a hosszas csöndet. – nem fogok hosszas lelkesítő szöveget szavalni. Mind tudják, hogy miért vagyunk itt, miért tesszük azt, amit tenni fogunk. Ahogyan mind tudjuk, sokunknak ez lesz az utolsó bevetése és a poklok poklán megyünk majd keresztül, mielőtt ihatnánk egy jópofa sört a

kantinban. Ezt mindannyiuk tudják, az új tag kivételével – ekkor James felé fordította kék szemének szomorú pillantását. *Ma biztosan lesznek áldozatok, s akkor ő is köztük lesz* – tetézte be immár elméjében mondandóját.

- Mit mondhatnék, örvendek a szerencsének – felelte a férfi közvetlenül fiatalos hangján. S meglehet, eddig az ezredest vélte komoly rizikónak, a többiek még nála is veszedelmesebb fenevadaknak tűntek. De épp ezért voltak ők a legjobbak.

- A velem szemben ülő férfi Nick, a lesipuskás – O'Neill úgy döntött, tart egy rögtönzött névsorolást az újoncnak. Ha meg kell halnia, legalább úgy tegye, hogy tudja, kik oldalán küzdve érte a dicső halál. – Mellette Simon, a kardmániás, s a késdobálás avatatlan császára. Tőle jobbra ül Kate, a gepárd. Az utolsó velünk szemben ülő delikvens Mice, a húsdaráló. Melletted Shaia próbálja túltenni magát a reggelijén, de ne tévesszen meg egy szőke, fiatal lány látványa. Ő olyan, akár egy kardfogú tigris. A sor legszélén gubbasztó személy pedig Ghost, aki...

- Ott nincs is senki – vágott bele James az ezredes mondandójába meglepetten. Mindig is úgy vélte, egy ilyen elit osztag tagjai közt senki sem marad le a bevetésről, de szemmel láthatóan tévedett. *Hiába, az emberek már csak ilyenek.*

- Áh, már megint – csattant fel Mice vegyes érzelmekkel. – Utálom, amikor ezt csinálja, még a hideg is kiráz tőle – tekintve, hogy a fekete bőrű férfi több mint százhusz kilógrammnyi tiszta izom, ezt nehéz róla elképzelni. De mégis így van.

- Sebaj, majd fel... – ekkor különös zörejtörte meg az ezredes mondandóját, a csapatszállító dokkoló karmai elengedtek. S egy röpke másodpercben sem telt bele, a pilóta már be is gyújtotta a hajtóműveket, melyek a másik kilenc géphez hasonló gyorsasággal repítették hőseinket Khaleesh hamufödte világa felé. Ám közel sem olyan gyorsan, mint azt megtehetnék, ezen sebes vágta alig kétharmada a négy, narancssárgásan izzó hajtómű összteljesítményének. Mindez okkal történt, hiszen még be kellett várniuk a már haldokló Artemisről meginduló torpedózáport.

Ezen pusztító szerkezetek is komoly átalakuláson mentek át a Drák Háborút követő esztendőkből. Sokkalta nagyobbak, s halálosabbak lettek elődeiknél, hosszuk kétharmada egy 304-esnek. De mégsem a pokoli tűzerő vált a tau'ri torpedók legfőbb erényévé, azt a keskeny, áramvonalas test orrészébe szerelt pajzsmodulátornak köszönhatték. Bár ez koránt sem garantálta az átjárást minden egyes torpedónak, minden egyes pajzsmezőn át. Az első, s második találat rendszerint a frekvencia pontos meghatározásához kellett, melyeket továbbítva a mögöttük sorakozó torpedók felé, kezdetét veheti azok gyilkos özöne.

Az egyetlen probléma csak az, hogy ezen szerkezetek roppant sérülékenyek, egy kósza lövés is megsemmisítheti őket. Ezért hiába próbálnák ezekkel semlegesíteni a pajzsgenerátort, vagy az űrvédelem bármely elemét, a légvédelem kisebb képviselői valamennyi könnyű szerrel szedné le az összeset az égboltról, még kilométerekkel azok célja előtt. Ám azok hatótávolsága a légkör felső rétege, s nem a Khaleesht övező energiamező szélé, odáig még eljuthatnak ezen halálos szerkezetek.

S el is jutottak, ami azt illeti.

A pajzsfrekvenciának köszönhetően valamennyi szállítójármú – a saját gyengécske pajzsának áthangolásával – egészben a láng szabdalta planéta légkörébe érhetett.

Épp, mikor James egy utolsó pillantást vetett bátyja délceg monstrumára, az Artemisre. A hajóra, melyet azon röpké másodpercben hatalmas lángok közepette hasította keresztül az űrvédelmi lövegek egy kósza lövése.

- *Ég veled, testvérem.*